

Agnieszka Cenkier

INFRASTRUKTURA PUBLICZNA – WYBRANE PROBLEMY

Wprowadzenie

Celem artykułu jest przedstawienie roli, jaką, w obliczu braku wystarczających środków publicznych, może odegrać kapitał prywatny w tworzeniu infrastruktury publicznej, stymulując jednocześnie wzrost produktu krajowego brutto, w szczególności angażowany w realizację tzw. planu Junckera.

Infrastruktura jest niezbędna do funkcjonowania gospodarki i społeczeństwa¹. Dostępu do infrastruktury wymaga w szczególności świadczenie usług publicznych – obowiązkowe dla administracji publicznej – co sprawia, że zapotrzebowanie na nią ma charakter powszechny². Realizacja zadań publicznych jest zatem związana z koniecznością ponoszenia bezustannie nakładów inwestycyjnych. Jednak wydatki inwestycyjne władzy publicznej wystarczają na sfinansowanie jedynie części potrzeb w zakresie rozwoju infrastruktury. Brakująca „reszta” określana jest mianem luki infrastrukturalnej, a jej oczywistym skutkiem jest niedostatecznie wykształcona infrastruktura, zarówno pod względem dostępności, jak i jakości.

Z praktyki gospodarczej, czy to poszczególnych (wielu) państw, czy też regionów, wynika, że potrzeby inwestycyjne powszechnie i trwale przewyższają możliwości ich finansowania ze środków publicznych, który to brak równowagi stanowi poważne ograniczenie w działaniach mających na celu poprawę standardu usług publicznych i dobrobytu społecznego. Niedobór środków na inwestycje publiczne utrzymujący się w długim okresie powoduje, że luka infrastrukturalna staje się zjawiskiem długoterminowym.

W okresie ostatnich czterech–pięciu dekad daje się zauważyć ogólnosiątkowa tendencja do spadku wydatków publicznych na infrastrukturę, wyrażonych jako część produktu krajowego brutto, co pogłębia trwały charakter „luki”. Okazuje się,

¹ *Wielka encyklopedia PWN*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2002, t. 12, s. 134.

² O istocie infrastruktury więcej np. w: M. Ratajczak, *Infrastruktura w warunkach gospodarki rynkowej*, Wydawnictwo AE w Poznaniu, Poznań 1999, s. 11–22.

że jednoznaczne wskazanie przyczyn obserwowanego trendu nie jest zadaniem prostym³. Nic dziwnego zatem, że brak równowagi między zapotrzebowaniem na inwestycje publiczne a dostępną kwotą pieniędzy publicznych na ich finansowanie jest tematem rozważań autorów wielu publikacji naukowych o tematyce gospodarczej, a dla władzy publicznej wspomniana „luka” pozostaje problemem stale nierozwiązanym, zmuszającym – mimo ograniczeń budżetowych – do poszukiwania sposobów uniknięcia zaniedbań inwestycyjnych, których wystąpienie spowalnia wzrost gospodarczy i zmniejsza konkurencyjność danego regionu⁴.

1. Wydatki na infrastrukturę publiczną. Wzrost gospodarczy i dobrobyt społeczny

1.1. Rozwój infrastruktury – przesłanka wzrostu gospodarczego i wzrostu dobrobytu

Problematyka infrastruktury zasługuje na szczególną uwagę przede wszystkim z dwóch następujących powodów:

- po pierwsze, poprzez inwestycje służące rozwojowi infrastruktury można stymulować gospodarkę,
- po drugie, stan infrastruktury kształtuje standard usług publicznych i – pośrednio – poziom dobrobytu społeczeństwa.

Współcześnie pozytywny wpływ rozwoju infrastruktury na poziom produktu krajowego brutto i na wzrost gospodarczy spotyka się z powszechnym uznaniem⁵. Nowoczesna infrastruktura to w świecie gospodarki globalnej i zaawansowanych technologii wręcz niezbędny warunek wzrostu gospodarczego i – pośrednio – zwiększania dobrobytu. W praktyce możliwości spełnienia tego warunku są jednak ograniczone. Wykonanie wielu inwestycji nie dochodzi do skutku, chociażby z powodu braku środków publicznych. Państwa po prostu nie stać na ich sfinansowanie⁶. Żeby

³ B. Akitoby, R. Hemming, G. Schwartz, *Public Investment and Public-Private Partnership*, IMF, Washington 2007, s. iii.

⁴ *Infrastruktura – uwarunkowania rozwoju*, red. M. Gwiazdowicz, J. Krzak, „Studia Biura Analiz Sejmowych Kancelarii Sejmu” nr 4(32), 2012, s. 6.

⁵ Zagadnienie to od wielu lat jest obecne w literaturze przedmiotu, np. w opracowaniach Banku Światowego (wczesne lata 90. ubiegłego wieku); zob. np. w: *Infrastruktura – uwarunkowania rozwoju*, op.cit., s. 5.

⁶ To właśnie jest przyczyną wystąpienia luki infrastrukturalnej i utrzymywania się jej w długim okresie.

to zmienić, konieczny jest dostęp do innych, dodatkowych form kapitału, tym większy, im większe są zaniedbania w infrastrukturze i potrzeby związane z jej rozwojem.

Nakłady na infrastrukturę, oprócz tego, że mogą służyć jako narzędzie stymulowania koniunktury gospodarczej, przyczyniają się do poprawy jej stanu i – tym samym – do wyższego standardu usług publicznych oraz, jak już wspomniano, do wzrostu dobrobytu społecznego. Zagadnienie to nabiera szczególnego znaczenia w kontekście koncepcji rozwoju opartego na wiedzy (rozwoju inteligentnego), sprzyjającemu włączeniu społecznemu, która to koncepcja przebojem zyskuje coraz mocniejszą pozycję i w nauce, i w praktyce gospodarczej⁷.

1.2. Wydatki na infrastrukturę – element produktu krajowego brutto. Propozycja formuły obliczania produktu krajowego brutto

W świetle dorobku nauki ekonomii wydatki państwa to, zgodnie z metodą wydatkową, jedna ze zmiennych kształtujących PKB (wzór [1]):

$$Y = C + I + G^8 \quad [1]$$

gdzie:

Y – PKB,

C – wydatki konsumentów na dobra konsumpcyjne,

I – wydatki przedsiębiorstw na dobra kapitałowe i zapasy,

G – wydatki państwa na zakup dóbr.

Jeśli przyjąć, że wydatki państwa ogółem (G) stanowią sumę wydatków przeznaczonych na rozwój infrastruktury (G_{Inf}) oraz wydatków finansujących wszystkie pozostałe zadania (niezwiązane z rozwojem infrastruktury – G_N), czyli:

$$G = G_{\text{Inf}} + G_N \quad [2]$$

gdzie:

G_{Inf} – wydatki państwa na infrastrukturę,

G_N – wydatki państwa poza wydatkami na infrastrukturę,

G – jak wyżej,

⁷ Zagadnieniu inteligentnego wzrostu dedykowane jest np.: Communication from the Commission, Europe 2020. A strategy for smart, sustainable and inclusive growth, European Commission, Brussels, 3.03.2010, COM(2010) 2020..

⁸ Dla uproszczenia wywodu wykorzystano formułę obliczania PKB dla gospodarki zamkniętej; zob. B. Czarny, *Podstawy ekonomii*, wyd. III zm., PWE, Warszawa 2011, s. 346.

wzór [1] przyjmuje postać:

$$Y = C + I + G_{\text{Inf}} + G_N \quad [3]$$

Wzór [3] ukazuje, że nakłady inwestycyjne państwa (G_{Inf}), będące częścią wszystkich jego wydatków (G), mają bezpośredni wpływ na wielkość PKB – rosnące wydatki inwestycyjne zwiększają PKB, a ich spadek prowadzi do zmniejszenia PKB. To oznacza, że produkt krajowy brutto można powiększać poprzez zwiększanie wydatków inwestycyjnych (infrastrukturalnych) państwa.

2. Plan inwestycyjny Junckera

2.1. Propozycja Szczurka

Zwiększanie wydatków państwa w celu pobudzenia wzrostu gospodarczego, metoda o keynesowskim rodowodzie, mimo wielu kontrowersji dotyczących jej stosowania w praktyce nadal znajduje zwolenników. Czytelnym tego przykładem „z ostatniej chwili” jest propozycja podjęcia próby ożywienia gospodarki europejskiej poprzez inwestycje publiczne, zgłoszona w pierwszych dniach września 2014 r. przez Mateusza Szczurka, polskiego ministra finansów (później zmodyfikowana przez Jeana Clauda Junckera, znana powszechnie jako „plan Junckera”).

Szczurek zaproponował utworzenie przez Unię Europejską, pod patronatem Europejskiego Banku Inwestycyjnego, specjalnego funduszu inwestycyjnego, o wartości 700 mld EUR, którego zadaniem byłoby finansowanie dużych projektów w zakresie infrastruktury energetycznej, transportowej, obronnej oraz IT⁹. Inwestycje miałyby przyczynić się do przyspieszenia wzrostu gospodarki europejskiej w krótkim okresie i powstania infrastruktury niezbędnej do wzrostu długoterminowego. Zaangażowanie w ich realizację przedsiębiorców prywatnych miałyby umożliwić pokonanie trudności związanych z ograniczonymi możliwościami finansowania rozwoju infrastruktury ze środków publicznych z jednej strony, z drugiej zaś – utrzymanie dyscypliny budżetowej w ramach określonych w pakcie stabilności i wzrostu¹⁰.

⁹ *Eksperti: propozycje Szczurka mogą wymagać zmian w traktatach*, wyborcza.pl, 5.09.2014 [dostęp 04.2015].

¹⁰ *Szczurek proponuje fundusz z 700 mld EUR*, pb.pl, 4.09.2014, <http://www.pb.pl/3842463,22098,szczurek-proponuje-fundusz-z-700-mld-eur> [dostęp 04.2015].

2.2. Propozycja Junckera

Przewodniczący Komisji Europejskiej 26 listopada 2014 r. ogłosił „Plan inwestycyjny dla Europy”¹¹. Cel tej inicjatywy to znalezienie rozwiązania problemów nękających gospodarkę europejską, do których należą: słaby wzrost gospodarczy, wysokie bezrobocie, niepewne perspektywy długoterminowego wzrostu gospodarczego i konkurencyjności. Propozycje przedstawione w planie są ukierunkowane przede wszystkim na zwiększenie konkurencyjności Europy poprzez inwestycje, dzięki którym powstaną nowe miejsca pracy oraz podstawy dla dynamicznego wzrostu gospodarczego w długim okresie¹². Urzeczywistnienie celu mają wspierać następujące działania:

- utworzenie Europejskiego Funduszu Inwestycji Strategicznych (European Fund for Strategic Investments, EFSI),
- wzmocnienie wsparcia technicznego dla projektów inwestycyjnych,
- poprawa otoczenia regulacyjnego.

To właśnie te działania mają wywołać wzrost gospodarczy w Europie.

2.3. Europejski Fundusz Inwestycji Strategicznych¹³

Utworzenie Europejskiego Funduszu Inwestycji Strategicznych stanowi trzon planu inwestycyjnego Junckera. Podstawowe zadanie Funduszu ma polegać na wykorzystaniu dostępnych środków publicznych do „uruchomienia” środków prywatnych z przeznaczeniem na projekty infrastrukturalne, co powinno zaowocować ożywieniem gospodarki europejskiej. Funduszem ma zarządzać Europejski Bank Inwestycyjny.

Z założeń przyjętych przez KE wynika, że wartość projektów, których realizację przewidziano na lata 2015–2017, ma wynieść co najmniej 315 mld EUR.

Planowana wartość bazy kapitałowej Funduszu to 21 mld EUR, z czego:

- 16 mld EUR to gwarancje budżetu UE¹⁴,
- 5 mld EUR to środki wyasygnowane przez Europejski Bank Inwestycyjny (EBI).

¹¹ Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Central Bank, the European Economic and Social Committee, the Committee of the Regions and the European Investment Bank, An Investment Plan for Europe, COM(2014) 903. Plan Junckera jest *de facto* modyfikacją propozycji zgłoszonej przez Szczurka.

¹² <http://www.mf.gov.pl/ministerstwo-finansow/dzialalnosc/unia-europejska/inwestycje-i-wzrost-w-ue/plan-inwestycyjny-dla-europy-inicjatywa-ke>

¹³ Źródłem informacji, w tym wszystkich danych liczbowych, prezentowanych w tej części artykułu jest Ministerstwo Finansów; zob. <http://www.mf.gov.pl/ministerstwo-finansow/dzialalnosc/unia-europejska/inwestycje-i-wzrost-w-ue/europejski-fundusz-inwestycji-strategicznnych> [dostęp 04.2015].

¹⁴ Polskie władze zadeklarowały swój wkład finansowy w EFSI w wysokości 8 mld EUR. Ewentualnym zaangażowaniem Polski będzie sterował Bank Gospodarstwa Krajowego.

Przewidywane lewarowanie bazy kapitałowej poprzez rynek finansowy ma zwiększyć zdolność inwestycyjną EFSI do około 60 mld EUR, która to kwota, w postaci instrumentów o charakterze zwrotnym, ma stanowić wsparcie w pozyskiwaniu rynkowego finansowania projektów, w tym przede wszystkim ze strony sektora prywatnego¹⁵. W planie przewidziano ponadto, że w ten sposób uda się zmobilizować dodatkowo około 255 mld EUR, co w połączeniu ze zdolnością inwestycyjną Funduszu (60 mld EUR) umożliwi sfinansowanie infrastruktury o wartości 315 mld EUR, z czego 240 mld EUR ma zostać przeznaczony na sfinansowanie obszarów strategicznych, czyli projektów w zakresie infrastruktury transportowej, energetycznej, IT oraz badań i rozwoju. Pozostałe 75 mld EUR sfinansuje inwestycje w sektorze małych i średnich przedsiębiorstw.

Dnia 13 stycznia 2015 r. Komisja Europejska przedstawiła wniosek legislacyjny w sprawie rozporządzenia o utworzeniu EFSI. Zgodnie z wytycznymi Rady Europejskiej z grudnia 2014 r. utworzenie Funduszu powinno mieć miejsce do czerwca 2015 r. 10 marca 2015 r. ministrowie finansów państw Unii Europejskiej porozumieili się w sprawie utworzenia Funduszu, co jest równoznaczne z zatwierdzeniem planu Junckera¹⁶.

2.4. Uwagi do propozycji Szczurka–Junckera

Myśl przewodnia propozycji Szczurka i jej zmodyfikowanej wersji w postaci planu Junckera, formalnie przewidzianego do realizacji, jest nad wyraz czytelna – wobec palących potrzeb w zakresie infrastruktury środki publiczne, zbyt małe do ich sfinansowania, można uzupełnić kapitałem wniesionym przez przedsiębiorców prywatnych, którzy zdecydują się współuczestniczyć w projektach infrastrukturalnych realizowanych przez EFSI. Dzięki temu, przy niewielkim zaangażowaniu finansowym sektora publicznego, wydatki na inwestycje, zgodnie z założeniami planu, zrealizuje w dominującym stopniu sektor prywatny.

Wprowadzenie w życie tej koncepcji to szansa na ożywienie gospodarki europejskiej i zwiększenie konkurencyjności. Ponadto złagodziłoby to problem luki infrastrukturalnej, dostępu do nowoczesnej infrastruktury oraz zwiększania komfortu życia i zamożności społeczeństwa¹⁷. Choćby dlatego rozwiązanie stanowiące istotę

¹⁵ To pozwoli zaktywizować środki prywatne; zob. wypowiedź E. Mączyńskiej z 5.09.2014 r.; <http://www.forbes.pl/eksperti-chwala-pomysl-szczurka-unijnego-funduszu-na-inwestycje,artykuly,182651,1,1.html> [dostęp 04.2015].

¹⁶ <http://wgospodarce.pl/informacje/19090-plan-junckera-zaakceptowany-ue-bedzie-inwestowac>, <http://www.euractiv.pl/gospodarka/artykul/rada-zatwierdzia-plan-junckera-006674> [dostęp 04.2015].

¹⁷ Realizacji planu Junckera będzie towarzyszył szczególnego rodzaju efekt zewnętrzny, istotny z punktu widzenia przedsiębiorców prywatnych, w szczególności w dobie słabej koniunktury gospodarczej: zwiększeniu ulegnie oferta okazji inwestycyjnych.

planu inwestycyjnego Junckera bez wątpienia zasługuje na uwagę. Jego realizacja to dla społeczności europejskiej szansa, być może niepowtarzalna, na poprawę warunków życia. Plan ma jednak przeciwników, którzy zgłaszają liczne zastrzeżenia dotyczące nie tylko możliwości, ale również samej zasadności jego wykonania.

Wątpliwości może budzić przede wszystkim to, co „stare” i w praktyce gospodarczej niejednokrotnie okazywało się zawodne, czyli idea stymulacji wzrostu gospodarczego poprzez zwiększanie wydatków na finansowanie sfery zadań publicznych. Element nowatorski rozwiązania zaproponowanego przez Szczurka–Junckera to zaangażowanie w wykonanie planu przedsiębiorców prywatnych.

3. Partnerstwo publiczno-prywatne

3.1. Partnerstwo publiczno-prywatne w planie Junckera

Realizacja inwestycji publicznych przy współdziałaniu podmiotów prywatnych określana jest partnerstwem publiczno-prywatnym. W wyniku współpracy sektora publicznego i sektora prywatnego w ramach partnerstwa poprawia się stan infrastruktury oraz zwiększa się standard usług publicznych. Kapitał stanowiący wkład partnerów prywatnych pozwala wykonać te projekty, których sfinansowanie ze środków publicznych nie jest możliwe. Z kolei nowe technologie wnoszone przez prywatnych przedsiębiorców i, dzięki temu, dostępne dla sektora publicznego, w połączeniu z doświadczeniem podmiotów prywatnych, mają służyć wyższej efektywności realizowanych przedsięwzięć. Nic zatem dziwnego, że w programie Junckera ożywienia gospodarki europejskiej poprzez inwestycje publiczne przewidziano uczestnictwo sektora prywatnego. I chociaż proponowane rozwiązanie należy uznać za nowatorskie, nie jest ono bezprecedensowe.

W roku 2009 Komisja Europejska zaproponowała podjęcie próby powrotu na ścieżkę wzrostu nękanej kryzysem gospodarki europejskiej właśnie poprzez realizację inwestycji infrastrukturalnych w formule partnerstwa publiczno-prywatnego¹⁸.

¹⁸ Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Central Bank, the European Economic and Social Committee, the Committee of the Regions, Mobilising private and public investment for recovery and long term structural change: developing Public Private Partnerships, COM(2009) 615 final, Commission of the European Communities, Brussels, 19.11.2009.

3.2. Partnerstwo publiczno-prywatne w formule obliczeniowej produktu krajowego brutto

Kapitał wnoszony przez przedsiębiorców prywatnych do projektów realizowanych w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego bezsprzecznie zwiększa skalę realizowanych inwestycji publicznych – wydatki publiczne na infrastrukturę zostają powiększone o wydatki przedsiębiorców prywatnych. W ten sposób finansujący inwestycje kapitał prywatny staje się źródłem wydatków na inwestycje prywatne i wydatków na inwestycje infrastrukturalne, co można przedstawić wzorem:

$$I = I_N + I_{Inf} \quad [4]$$

gdzie:

I – wydatki przedsiębiorstw na dobra kapitałowe i zapasy,

I_N – wydatki prywatne przedsiębiorstw (niezwiązane z infrastrukturą),

I_{Inf} – wydatki przedsiębiorstw na infrastrukturę.

Wzór [3] można przekształcić do następującej postaci:

$$Y = C + I_N + I_{Inf} + G_{Inf} + G_N \quad [5]$$

co powoduje, że wydatki na infrastrukturę, publiczne i prywatne łącznie, stają się czytelnym elementem produktu krajowego brutto. Wzór [6] przedstawia sumę wydatków publicznych i prywatnych na infrastrukturę:

$$G_{Inf} + G_{InfPPP} + I_{Inf} = PP \quad [6]$$

gdzie:

PP – wydatki na infrastrukturę publiczne i prywatne razem,

G_{InfPPP} – wydatki publiczne na infrastrukturę w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego (pozostałe oznaczenia jak wyżej).

Wzór [7] przedstawia wydatki publiczne i prywatne, z których finansowane są przedsięwzięcia partnerstwa publiczno-prywatnego:

$$G_{InfPPP} + I_{Inf} = PPP \quad [7]$$

gdzie:

PPP – wydatki na infrastrukturę w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego.

Wobec powyższego wzór [5] można przekształcić do postaci:

$$Y = C + I_N + G_{\text{Inf}} + PPP + G_N \quad [8]$$

Proponowana (wydatkowa) formuła obliczania produktu krajowego brutto (wzór [8]) pozwala:

- 1) wyodrębnić wartość wszystkich wydatków na infrastrukturę i określić ich udział w PKB ($G_{\text{Inf}} + PPP$),
- 2) wyodrębnić wartość wydatków na infrastrukturę realizowanych w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego i, tym samym, sferę wydatków publiczno-prywatnych (PPP) oraz określić ich udział w PKB.

Obserwowany wzrost znaczenia przypisywanego inwestycjom infrastrukturalnym, w tym w szczególności projektom partnerstwa publiczno-prywatnego, w kontekście problematyki wzrostu gospodarczego – plan Junckera i przygotowania do jego realizacji są czytelnym wyrazem zwiększającego się nimi zainteresowania – może służyć za uzasadnienie zaproponowanej modyfikacji formuły obliczania PKB.

Podsumowanie

Wiele wskazuje na to, że troska o stworzenie warunków dla wzrostu gospodarczego państw i/czy regionów pozostanie istotnym zadaniem władzy publicznej na wielką (globalną) skalę przez kolejne lata, co może okazać się równoznaczne z koniecznością utrzymania odpowiednio wysokiego standardu infrastruktury. Bez wielomiliardowych nakładów nie będzie to możliwe.

Osiągnięcie wspomnianych celów powinno okazać się prostsze dzięki inicjatywom wspierającym rozwój infrastruktury nowoczesnej, takim jak np. plan Junckera, w których realizacji szczególna rola przypadnie kapitałowi prywatnemu, w tym zwłaszcza środkom wydatkowanym w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego. Może warto w tym miejscu zauważyć, że „ubocznym” skutkiem realizacji takiego scenariusza może okazać się upowszechnienie partnerstwa publiczno-prywatnego.

Literatura

- Akitoby B., Hemming R., Schwartz G., *Public Investment and Public-Private Partnership*, „Economic Issues” 40, International Monetary Fund, Washington 2007.
- Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Central Bank, the European Economic and Social Committee, the Committee of the Regions and the European Investment Bank, An Investment Plan for Europe, COM(2014) 903 final, European Commission, Brussels, 26.11.2014.
- Communication from the Commission, Europe 2020. A strategy for smart, sustainable and inclusive growth, European Commission, Brussels, 3.03.2010 COM(2010) 2020.
- Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Central Bank, the European Economic and Social Committee, the Committee of the Regions, Mobilising private and public investment for recovery and long term structural change: developing Public Private Partnerships, COM(2009) 615 final, Commission of the European Communities, Brussel, 19.11.2009.
- Czarny B., *Podstawy ekonomii*, wyd. III zm., PWE, Warszawa 2011.
- Eksperci: propozycje Szczurka mogą wymagać zmian w traktatach*, wyborcza.pl [dostęp 5.09.2014].
- Infrastruktura – uwarunkowania rozwoju*, red. M. Gwiazdowicz, J. Krzak, „Studia Biura Analiz Sejmowych Kancelarii Sejmu” nr 4(32), 2012.
- Nasiłowski M., *System rynkowy. Podstawy mikro- i makroekonomii*, Wydawnictwo Key Text, Warszawa 1996.
- Ratajczak M., *Infrastruktura w gospodarce rynkowej*, Wydawnictwo AE w Poznaniu, Poznań 1999.

Infrastructure: selected issues

Today advanced infrastructure is essential for economic growth. Public funds are too short to finance all the infrastructural needs. Private entrepreneurs can supply the lacking funds. Using private funds for financing infrastructural project to help restart European economy is at heart of the Juncker plan. It also is a chance for development of public-private partnerships.

Keywords: infrastructure, infrastructure improvements, infrastructural spending, economic growth, Juncker plan, private sector participation, public-private partnership

Infrastructure: problèmes choisis

Aujourd'hui, l'infrastructure avancée est essentielle pour la croissance économique. Les fonds publics sont trop petits pour financer tous les besoins en infrastructures. Les entrepreneurs privés peuvent fournir les fonds qui manquent. L'utilisation des fonds privés pour le financement de projets d'infrastructure ayant pour but d'aider à relancer l'économie européenne est au cœur du plan Juncker. Elle est également une chance pour le développement des partenariats public-privé.

Mots-clés: infrastructure, amélioration des infrastructures, dépenses d'infrastructure, croissance économique, plan Juncker, participation du secteur privé, partenariat public-privé

Общественная инфраструктура: избранные проблемы

В настоящее время развитая инфраструктура является необходимым условием экономического роста. Государственные средства недостаточны для финансирования всех потребностей в этой области, но недостающие средства могут быть получены от частных предпринимателей. Использование частных средств в инфраструктурных проектах может способствовать продвижению европейской экономики по плану Юнкера и является шансом для развития государственно-частного партнерства.

Ключевые слова: инфраструктура, развитие инфраструктуры, расходы на инфраструктуру, экономический рост, план Юнкера, участие частного сектора, государственно-частное партнерство.